

УДК 342.9:349.6

## **ПОНЯТТЯ ТА СИСТЕМА ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ЯКОСТІ ТА БЕЗПЕКИ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ**

**О.Ю. ПУСТОВІТ, аспірант<sup>1</sup>,  
Національний університет біоресурсів і  
природокористування України**

*Стаття містить аналіз сучасного українського законодавства щодо правового статусу, поняття та системи органів державного управління якості та безпечності сільськогосподарської продукції, а також погляди автора на стан належної правової забезпеченості діяльності даних органів та їх реальний вплив на сучасний стан відносин у сільськогосподарській сфері.*

**Державний контроль, державний нагляд, якість сільськогосподарської продукції, безпека сільськогосподарської продукції.**

Державне управління полягає у щоденному здійсненні конкретних функцій чітко визначеними, повноважними, владними органами. Термін «функція» використовують для позначення діяльності будь-яких державних органів незалежно від їх мети. Функціонувати – значить діяти, бути в дії, виконувати обов'язки. Функція є і обов'язок, і коло діяльності, і призначення. Функція управління як поняття – це певний напрям спеціалізованої діяльності виконавчої влади, зміст якої характеризується однорідністю та цільовою спрямованістю. Функції управління – це відносно самостійні та однорідні частини змісту управлінської діяльності, в яких виражається владно-організовуючий вплив суб'єкта управління на об'єкт. Отже, функцію державного управління можна визначити як частину управлінської діяльності держави, що здійснюється на основі закону чи іншого правового акта органами виконавчої влади притаманними їм методами для виконання завдань державного управління. Поділ повноважень між різними гілками влади й управління визначено Конституцією України та іншими законодавчими актами [1].

Дослідженням проблем функціонування інспекційних органів у сфері якості та безпеки сільськогосподарської продукції у своїх наукових працях займалися: В. Афанасьєва, М. Єропкін, Я. Здір, О. Кармолицький, Ю. Козлова, В. Курило. Безпосередньо проблем інспекційних органів в

---

<sup>1</sup> Науковий керівник – кандидат юридичних наук, доцент О.Ю. Піддубний

агропромислового комплексу торкалися Б. Авер'янов, Я. Здір, В. Курило, О. Піддубний, М. Студенікіна.

Вищим органом у структурі органів виконавчої влади у сфері якості та безпеки сільськогосподарської продукції є Кабінет Міністрів України. Цей орган включає ряд міністерств, які забезпечують здійснення державної політики у всіх галузевих напрямках діяльності держави і, безпосередньо, Міністерство аграрної політики та продовольства України – є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації:

- державної аграрної політики, політики у сфері сільського господарства та з питань продовольчої безпеки держави;

- державної політики в галузях рибного господарства та рибної промисловості, охорони, використання та відтворення водних живих ресурсів, регулювання рибальства та безпеки мореплавства суден флоту рибного господарства, ветеринарної медицини, безпечності харчових продуктів, у сферах карантину та захисту рослин, охорони прав на сорти рослин, земельних відносин та топографо-геодезичної і картографічної діяльності, лісового та мисливського господарства, нагляду (контролю) в агропромислового комплексу [2].

Міністерства – це головна ланка системи органів центральної виконавчої влади, що формують та реалізують державну політику у відповідних сферах суспільного життя. Вони беруть участь у реалізації (в межах відповідної сфери) економічної і соціальної політики держави, прогнозують та здійснюють стратегічні цілі розвитку, беруть участь у розробці та виконанні загальнодержавних програм у відповідних сферах розвитку України та Державного бюджету України, сприяють розвитку підприємництва, ринкової інфраструктури, укладають міжнародні угоди тощо.

У своїй діяльності Міністерство аграрної політики та продовольства України керується: Конституцією України [1], Законом України «Про Кабінет Міністрів України» [3], Законом України «Про центральні органи виконавчої влади» [4], Положенням про Міністерство аграрної політики та продовольства України [2], та іншими нормативно-правовими актами України.

Проте, дослідження управлінських відносин у сфері якості та безпеки сільськогосподарської продукції показало, що важливу координаційно-організовуючу роботу виконує також Державна інспекція сільського господарства України (Держсільгоспінспекція України) – є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра аграрної політики та продовольства України, входить до системи органів виконавчої влади і забезпечує реалізацію державної політики у сфері нагляду (контролю) в агропромислового комплексу [5].

Тому метою і завданням роботи є демонстрація та вивчення усієї системи органів державного управління у сфері якості та безпеки сільськогосподарської продукції для визначення рівня їх правового статусу та компетентності, правової оцінки діяльності.

Основними завданнями Держсільгоспінспекції України є:

1) реалізація державної політики у сферах здійснення державного нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі;

2) внесення на розгляд Міністра пропозицій щодо формування державної політики у зазначених сферах.

Держсільгоспінспекція України відповідно до покладених на неї завдань організовує та здійснює державний нагляд (контроль) у частині якості та безпечності сільськогосподарської продукції за:

– додержанням закупівельними, переробними, торговельними підприємствами і організаціями незалежно від форми власності та господарювання правил торгівлі, реалізації і зберігання плодоовочевої продукції, готує експертні висновки; формуванням державних і регіональних ресурсів сільськогосподарської продукції;

– додержанням вимог стандартів, технічних умов, інших нормативних документів, пов'язаних з якістю та безпечністю сільськогосподарської продукції, наявністю генетично модифікованих організмів під час її заготівлі, зберігання, переробки, переміщення територією України та здійснення експортно-імпортних операцій підприємствами всіх форм власності;

– веденням кількісно-якісного обліку зерна та продуктів його переробки на хлібоприймальних і зернопереробних підприємствах незалежно від форми власності та господарювання, веденням реєстру складських документів на зерно та зерна, прийнятого на зберігання;

– проведенням декларування сільськогосподарської продукції, у тому числі зернових культур;

– дотриманням технічного регламенту зерновими складами в процесі зберігання зерна та продуктів його переробки;

– якістю плодоовочевої продукції та продуктів її переробки під час закупівлі, зберігання та реалізації на внутрішньому ринку України.

Об'єктом роботи виступають суспільні відносини щодо здійснення управління у сфері якості та безпеки сільськогосподарської продукції.

Загальне державне регулювання якості та безпеки сільськогосподарської продукції здійснюють Кабінет Міністрів України, Рада міністрів Автономної Республіки Крим та центральні органи виконавчої влади областей, районів, міст Києва та Севастополя.

Органами із спеціальною компетенцією в галузі державного регулювання якості та безпеки сільськогосподарської продукції під час її виробництва, зберігання, транспортування, реалізації, використання, утилізації чи знищення є уповноважені центральні органи виконавчої влади в галузі охорони здоров'я, захисту прав споживачів, стандартизації,

метрології та сертифікації, ветеринарної медицини, карантину рослин, їхні органи в Автономній Республіці Крим, областях, районах, містах Києві та Севастополі у межах їхньої компетенції.

Функціями державного регулювання якості та безпеки сільськогосподарської продукції є:

- державне нормування показників якості та безпеки харчових продуктів, продовольчої сировини і супутніх матеріалів;
- державна реєстрація спеціальних харчових продуктів;
- державна реєстрація нормативних документів на харчові продукти, продовольчу сировину і супутні матеріали;
- декларування відповідності харчових продуктів, продовольчої сировини та супутніх матеріалів;
- сертифікація харчових продуктів, продовольчої сировини, супутніх матеріалів, запровадження систем контролю якості та безпеки виробництва цих продуктів, сировини, матеріалів;
- встановлення та додержання порядку ввезення в Україну харчових продуктів, продовольчої сировини і супутніх матеріалів;
- здійснення контролю за додержанням порядку ввезення харчових продуктів, продовольчої сировини і супутніх матеріалів.

Погоджуючись в цілому з необхідністю посилення державного контролю в означеній сфері, потрібно звернути увагу на державне нормування показників якості та безпеки харчових продуктів, продовольчої сировини і супутніх матеріалів, яке здійснюється встановленням норм цих показників у нормативно-правових актах, стандартах та інших нормативних документах на продукцію. Цю функцію здійснює Міністерство охорони здоров'я України, затверджуючи санітарні норми або розробляючи технічні регламенти на продовольчу продукцію.

Так, згідно зі ст. 18 Закону України «Про пестициди і агрохімікати» від 2 березня 1995 р. [6], сільськогосподарська сировина й харчові продукти рослинного і тваринного походження, під час виробництва, зберігання і транспортування яких застосовувалися пестициди і агрохімікати, мають відповідати санітарно-гігієнічним вимогам, що підтверджуються сертифікатом відповідності. Рішення про порядок використання сільськогосподарської сировини і харчових продуктів, які не відповідають санітарно-гігієнічним вимогам, приймають органи Державного санітарного нагляду [7] і державної ветеринарної медицини [8]. Методики вимірювань показників безпеки харчових продуктів, продовольчої сировини та супутніх матеріалів, а також засоби випробувань і вимірювальна техніка мають бути атестовані в установленому законодавством порядку.

Державна експертиза, пов'язана з віднесенням харчових продуктів до категорії спеціальних, проводиться установами та закладами державної санітарно-епідеміологічної служби, уповноваженими головними державними санітарним лікарем України. Для виконання робіт з

віднесення харчового продукту до категорії спеціального виробник або постачальник звертається до МОЗ із відповідною заявою. Віднесення харчових продуктів до категорії спеціальних здійснюється шляхом проведення державної санітарно-епідеміологічної експертизи, за результатами якої складається висновок, що затверджується головним державним санітарним лікарем України. Позитивний висновок є підставою для державної реєстрації спеціального харчового продукту [9].

Порядок ввезення в Україну харчових продуктів, продовольчої сировини і супутніх матеріалів визначається Кабінетом Міністрів України. До продовольчої продукції, що ввозиться на територію України, застосовуються вимоги щодо процедур контролю, експертиз, надання дозволів, встановлення санітарно-епідеміологічних нормативів, регламентів, аналогічно тим, що їх застосовують до відповідної продукції, виробленої в Україні. Отже, харчові продукти, продовольча сировина та супутні матеріали, що їх ввозять на територію нашої держави, мають відповідати вимогам безпеки для довкілля, тварин та здоров'я, життя і майна людей, встановленим законодавством України.

Контроль за дотриманням порядку ввезення харчових продуктів, продовольчої сировини і супутніх матеріалів здійснюється Міністерством доходів і зборів України [10]. Митне оформлення для вільного використання на території України імпортованих харчових продуктів, продовольчої сировини і супутніх матеріалів дозволяється за наявності: сертифіката відповідності або свідоцтва про визнання відповідності; висновку державної санітарно-епідеміологічної експертизи або свідоцтва про державну реєстрацію спеціального харчового продукту, або гігієнічного сертифіката на плодоовочеву продукцію; ветеринарного свідоцтва на сировину та харчові продукти тваринного походження; карантинного дозволу на харчові продукти і сировину рослинного походження; маркування харчових продуктів і продовольчої сировини згідно з законодавством України.

Державне регулювання якості та безпеки харчових продуктів і продовольчої сировини під час їх розроблення, виробництва, надходження на територію України в режимі імпорту, зберігання, транспортування, реалізації, використання, утилізації або знищення складається з державного нагляду і контролю, що здійснюються спеціально уповноваженими центральними органами виконавчої влади та їхніми органами на місцях.

Таким чином, держава забезпечує безпечність та якість харчових продуктів з метою захисту життя і здоров'я населення від шкідливих факторів, які можуть бути присутніми у харчових продуктах, шляхом:

- встановлення обов'язкових параметрів безпечності для харчових продуктів;

- встановлення мінімальних специфікацій якості харчових продуктів у технічних регламентах;

- встановлення санітарних заходів і ветеринарно-санітарних вимог для потужностей (об'єктів) та осіб, які зайняті у процесі виробництва, продажу (постачання), зберігання (експонування) харчових продуктів;
- забезпечення безпечності нових харчових продуктів для споживання людьми до початку їх обігу в Україні;
- встановлення стандартів для харчових продуктів з метою їх ідентифікації;
- забезпечення наявності у харчових продуктах для спеціального дієтичного споживання, функціональних харчових продуктах і дієтичних добавках заявлених особливих характеристик та їх безпечності для споживання людьми, зокрема особами, які мають особливі дієтичні потреби;
- інформування та підвищення обізнаності виробників, продавців (постачальників) і споживачів стосовно безпечності харчових продуктів та належної виробничої практики;
- встановлення вимог щодо знань та умінь відповідального персоналу виробників, продавців (постачальників);
- встановлення вимог щодо стану здоров'я відповідального персоналу виробників, продавців (постачальників);
- участі у роботі відповідних міжнародних організацій, які встановлюють санітарні заходи та стандарти харчових продуктів на регіональному і світовому рівнях;
- здійснення державного контролю на потужностях (об'єктах), де виробляються та переробляються продукти, що становлять значний ризик для здоров'я і життя людей;
- здійснення державного нагляду з метою перевірки виконання виробниками та продавцями (постачальниками) об'єктів санітарних заходів вимог Закону [11].

Проблема міжнародної і національної економічної безпеки, що полягає також у гарантуванні достатнього продовольчого забезпечення, посідає одне з центральних місць у політиці всіх економічно розвинених держав. Саме тому у 1945 р. під егідою ООН було створено Продовольчу та сільськогосподарську організацію ООН (далі – ФАО). ООН приймає найважливіші політичні рішення й міжнародні документи з проблеми забезпечення світової продовольчої безпеки. А підготовку обґрунтувань і проектів відповідних офіційних документів ООН здійснює, як правило, ФАО з використанням результатів своєї діяльності та матеріалів роботи інших міжнародних організацій.

За роки незалежності Україною здійснено глибокі структурні реформи сільського господарства, докорінно перебудовано земельні й майнові відносини, на основі приватної власності на землю створено організаційно-правові структури ринкового типу. Однак ці надзвичайно важливі процеси потребують постійної державної підтримки та стимулювання, а також міжнародної координації, яка сприятиме

ефективному розвитку галузі. Така координація може бути здійснена передусім у рамках спеціалізованих міжнародних універсальних організацій системи ООН, зокрема в рамках ФАО.

Членство у ФАО надає державам такі переваги й можливості: отримувати технічну допомогу організації в пріоритетних галузях агропромислового комплексу; брати участь у розробці міжнародних стандартів (що особливо важливо у сфері якості й безпеки харчової продукції), а також в інформаційній мережі ФАО; проводити спільні передінвестиційні дослідження відповідних секторів агропромислового комплексу (АПК); користуватися можливостями організації із залучення фінансування провідних міжнародних фінансових інституцій (Світового банку, Європейського банку реконструкції та розвитку) для реалізації пріоритетних проектів у галузі АПК тощо.

Інтеграція національних аграрних господарств у світове аграрне господарство, створення конкурентоспроможного міжнародного аграрного сектору є головними умовами того, аби будь-яка країна могла посісти гідне місце у світовому господарстві.

Географічне розташування України, розміри її території, чисельність населення, природні ресурси в поєднанні з потенційними можливостями в науковій, економічній та інших сферах суспільного життя дають їй змогу й право мати статус одного з найвпливовіших членів ФАО.

У 2003 р. Україна набула повноправного членства у ФАО. Постановою Кабінету Міністрів «Про порядок участі центральних органів виконавчої влади в діяльності міжнародних організацій, членом яких є Україна» від 13 вересня 2002 р. № 1371 відповідальним за організацію співробітництва з ФАО визначено Міністерство аграрної політики та продовольства України [13].

Наша держава є членом п'яти відкритих комітетів ФАО та двох комісій: Комітету з питань сировинних товарів, Комітету рибного господарства, Аграрного комітету, Комітету з питань всесвітньої продовольчої безпеки, Комітету лісового господарства, Комісії «Кодекс Аліментаріус» і Комісії з питань генетичних ресурсів, відповідальними за співробітництво з якими є структурні підрозділи Мінагрополітики України [14].

У вересні 2004 р. Україна отримала офіційне повідомлення про членство в комісії «Кодекс Аліментаріус».

Приєднання до комісії надало нашій державі можливість:

- отримувати інформацію про світові та регіональні харчові стандарти;
- здійснити перехід до світових стандартів у галузі безпеки харчових продуктів;
- впливати на прийняття світових стандартів у відповідних галузях;

– оперативно реагувати та за можливості запобігати схваленню стандартів, які негативно впливають на конкурентоспроможність національної продукції.

Слід зазначити, що діяльність України в комісії істотно вплинула на формування національного законодавства. Для приведення його у відповідність до стандартів ФАО, зокрема списку дозволених і заборонених речовин і засобів, розробленого Комісією «Кодекс Аліментаріус», внесено зміни до Закону України «Про якість та безпеку харчових продуктів і продовольчої сировини», який регулює відносини між органами виконавчої влади, виробниками, продавцями та споживачами харчових продуктів і визначає правовий порядок забезпечення безпечності та якості харчових продуктів, що виробляються, перебувають в обігу, імпортуються, експортуються [15]. Окремі розділи закону регулюють міжнародну торгівлю харчовими продуктами та міжнародне співробітництво України у сфері безпечності та якості харчових продуктів. До того ж цим законом встановлено вимоги до експортних потужностей переробних підприємств. Зокрема, зазначено, що будь-який продукт, котрий експортується до країни призначення й походить із затверджених експортних потужностей, повинен бути маркований відповідно до вимог країни призначення [16].

Отже, завдяки участі України в комісії поступово починають створюватися правові умови для ефективного розвитку й використання експортного потенціалу нашого агропромислового комплексу та захисту прав споживача сільськогосподарської продукції.

ФАО постійно відстежує результати біотехнологічних досліджень і поширює нову інформацію серед своїх членів. Розповсюдження генетично-модифікованих організмів і продукції з їх вмістом нині є беззаперечним фактом. Цей процес відбувається як у державах, що є розробниками відповідних технологій і експортерами генетично-модифікованої продукції, так і в тих, котрі через різні обставини є імпортерами таких товарів у вигляді об'єктів для наукових досліджень, продуктів харчування, корму для худоби, насіннєвого матеріалу тощо. За даними ФАО, генетично-модифіковані культури вирощують Аргентина, Австралія, Канада, Китай, Німеччина, Колумбія, Індія, Індонезія, Мексика, Південно-Африканська Республіка, Іспанія. Дві третини всіх генетично-модифікованих культур у світі вирощується в США. Велике значення має наявність законів, які регулюють виробництво та маркування генетично-модифікованих організмів [17]. Для України й досі є відкритим питання маркування продукції з генетично-модифікованими організмами. Хоча відповідний закон і прийнято, однак не розроблено механізму його реалізації.

Україна є учасником понад 20 міжнародних конвенцій і двосторонніх угод, пов'язаних із охороною довкілля. Її міжнародні зобов'язання щодо навколишнього природного середовища, використання природних



ресурсів і забезпечення екологічної безпеки впливають із положень уже ратифікованих договорів, а також тих, що перебувають на стадії розгляду. Виконання Україною цих зобов'язань потребує приведення національного законодавства у відповідність до норм міжнародного права й урахування міжнародної практики під час розроблення нових законодавчих актів. Окрім того, на державному рівні необхідно реалізовувати комплексну національну регуляторну політику, спрямовану на раціональне використання земельних, водних і біологічних ресурсів. У зв'язку з цим прийнято Закон України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» [18], який визначив, що основними пріоритетами державної аграрної політики є створення умов для реалізації та захисту прав аграріїв на землю, формування ринкових земельних відносин і охорона земель, створення рівних умов для функціонування організаційно-правових форм ведення господарства в аграрному секторі, державна підтримка розвитку конкурентоспроможного сільськогосподарського виробництва на основі кооперації й інтеграції, формування сприятливої цінової, фінансово-кредитної, податкової та бюджетної політик тощо. Реалізація основних напрямів, визначених у цьому законі, дасть змогу гарантувати продовольчу безпеку держави, перетворити аграрний сектор України на високоефективний та конкурентоспроможний і на внутрішньому, і на зовнішньому ринку. Основні напрями передбачають сталий розвиток аграрного сектору національної економіки на період до 2015 року. Вони поширюються на сільське господарство, харчову промисловість і переробку сільськогосподарської продукції.

Отже, основні проблеми й перспективи розвитку міжнародно-правового співробітництва нашої держави та ФАО мають два правові виміри. По-перше, це правові питання, пов'язані з подальшим науково-технічним розвитком сільського господарства, а також із розвитком міжнародних відносин у цій сфері. По-друге, це вдосконалення чинного законодавства й процесу нормотворчості в агропромисловому комплексі.

Співпраця з ФАО має сповна використовуватись урядом України під час реалізації національної програми в галузі продовольчої безпеки та підвищення ефективності функціонування аграрного сектору економіки на основі внесення пропозицій щодо розробки і вдосконалення нормативно-правових актів.

Отже, державну політику у галузі якості та безпеки сільськогосподарської продукції здійснює система органів державного управління на чолі з Кабінетом Міністрів України, Міністерством аграрної політики та продовольства України, Держсільгоспінспекція України та центральні органи виконавчої влади областей, районів, міст Києва та Севастополя на місцях.

#### **Список літератури:**

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Про Міністерство аграрної політики та продовольства України : Указ Президента України від 23 квітня 2011 р. № 500/2011 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
3. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 7 жовтня 2010 р. № 2591-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 9. – Ст. 58.
4. Про центральні органи виконавчої влади : Закон України від 17 березня 2011 р. № 3166-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 38. – Ст.385.
5. Про Державну інспекцію сільського господарства України : Указ Президента України від 13 квітня 2011 р. № 459/2011 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
6. Про пестициди і агрохімікати : Закон України від 2 березня 1995 р. № 86/95 ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – № 14. – Ст. 91.
7. Про затвердження Положення про державний санітарно-епідеміологічний нагляд в Україні : постанова Кабінету Міністрів України від 22 червня 1999 р. № 1109 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
8. Про затвердження Положення про Державну ветеринарну та фітосанітарну службу України : Указ Президента України від 13 квітня 2011 № 464/2011 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
9. Про реалізацію статті 28 Закону України «Про безпечність та якість харчових продуктів : постанова Кабінету Міністрів України від 26 липня 2006 р. № 1023 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
10. Про міністерство доходів і зборів України : Указ Президента України від 18 березня 2013 р. № 141/2013 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
11. Про безпечність та якість харчових продуктів : Закон України від 23 грудня 1997 р. № 771/97-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 19. – Ст. 98.
12. Про внесення змін до Закону України «Про якість та безпеку харчових продуктів і продовольчої сировини» : Закон України від 24 жовтня 2002 р. № 191-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 48. – Ст. 359.
13. Про якість та безпеку харчових продуктів і продовольчої сировини : Закон України від 6 вересня 2005 р. № 2809-IV // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 19. – Ст. 98.
14. Звіт про участь делегації України в роботі 36-ї сесії конференції ООН з питань продовольства та сільського господарства (ФАО) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minagro.kiev.ua/page/?9271>.
15. Комісія «Кодекс Аліментаріус» : [Електронний ресурс]. –Режим доступу : [http://www.codexalimentarius.net/web/index\\_en.jsp](http://www.codexalimentarius.net/web/index_en.jsp)
16. Про внесення змін до Закону України «Про якість та безпеку харчових продуктів та продовольчої сировини» : Закон України від 6 вересня 2005 р. № 2809-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 50. – Ст. 533.
17. Міжнародний агробізнес : Навч. посібн. / За ред. І.Ю. Сіваченка, О.В. Захарченка. – К. : Центр учбової літератури, 2008. – 181 с.

18. Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року : Закон України від 18 жовтня 2005 р. № 2982-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 1. – Ст. 17.

*Статья содержит анализ современного украинского законодательства относительно правового статуса, понятие и системы органов государственного управления качества и безопасности сельскохозяйственной продукции, а также взгляды автора на состояние надлежащей правовой обеспеченности деятельности данных органов и их реальное влияние на современное состояние отношений в сельскохозяйственной сфере.*

***Государственный контроль, государственный надзор, качество сельскохозяйственной продукции, безопасность сельскохозяйственной продукции.***

*The article includes analysis of current Ukrainian law on the legal status, the concept and system of governance quality and safety of agricultural products, as well as the author's views on the state of a due provision of activity data and their real impact on the current state of relations in the agricultural sector.*

***State control, state supervision, the quality of agricultural products, safety of agricultural products.***